

ret et bedre Skel, tør jeg spørge: Er der noget, der taler for, at Evnen til at betale i det lille Landbrug skulde være mindre end i det større? Alle og enhver ere paa det rene med, hvad der er gentaget ofte, at det er de smaa Ejendomme, der gennemsnitlig give den største Renindtægt af deres Areal. Saafremt nu de smaa Ejendomsbesiddere vare i Stand til at udføre alt Arbejde selv eller ved deres Familie og kun i Ny og Næ toge en Daglejer, kan jeg ikke indse, at det vilde være særlig vanskeligt for en saadan Arbejdsgiver at udrede det Par Øre til Arbejdernes Forsikring. Men jeg kan derimod sige: Hvad der gælder denne Mand, gælder mange Ejere af smaa Landbrug, der ligge over 6,000 Kr. Adskillige af disse Landbrug kunne ogsaa dyrkes af Manden og hans Familie, og mange af dem ville ogsaa benytte en saa at sige grumme lille, lejet Arbejdskraft. Men hertil kommer, at mange af disse smaa Ejendomme ejes af Haandværkere eller andre Mænd, der have fast Beskæftigelse, godt lønnet Beskæftigelse paa anden Maade. Det er selvfølgelig den Slags Folk, som bruge den største Arbejdskraft paa disse smaa Ejendomme, og det er vel ogsaa dem, som i Regelen ville have bedst Evne til at kunne betale deres Arbejders Ulykkesforsikring; de ere maaske bedre stillede end mange af de større Landbrugere. Derfor indser jeg ikke, hvorledes vi egentlig kunne benytte dette Skel, som her er sat til at skulle være et Lovskel mellem de Arbejdsgivere, der skulle afholde Ulykkesforsikringen og dem, der ikke skulle afholde den. Men falder dette Skel paa 6,000 Kr. bort, da vil der heller ikke være nogen Grund til at have § 25, som er fremkommen, for at de mindre Ejendomsbesiddere skulle kunne sikre sig en statsunderstøttet Ulykkesforsikring. De ere ikke ringere stillede end de noget større Ejendomsbesiddere, som ikke alene ingen Adgang have til at faa en statsunderstøttet Ulykkesforsikring, men som oven i Købet skulle betale Ulykkesforsikring for deres Arbejdere. Der er heller ingen Grund til at fastholde § 25 for Arbejdernes Vedkommende, thi der giver Staten ogsaa halv Understøttelse til de Arbejders Ulykkesforsikring, dog saaledes, at naar de arbejde hos en af disse smaa Arbejdsgivere, ere de berettigede til at forlange den Betaling, som deres Ulykkesforsikring har kostet. Det vil vel sagtens kun blive nogle faa Øre om Dagen, og det vil være vanskeligt at holde Regnskab med disse smaa

Summer mellem Arbejdsgiveren og Arbejderen. Men naar det bliver bestemt, at alle Arbejdere, der ere i Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. fl., ere ulykkesforsikrede af Arbejdsgiverne, er der jo ingen Grund til for Arbejdernes Skyld at have de Fordele, som § 25 tilbyder dem. Falder § 25 bort, er der ingen Grund til i § 30 at lade Ulykkesforsikringsraadet tiltræde af Ejere eller Brugere af Ejendomme paa under 6,000 Kr., saa kunde man nøjes med at have 4 Medlemmer; derfor have vi stillet et dertil sigtende Ændringsforslag til § 30. Der er ved et Uheld fra Trykkeriets Side udfaldet et Ændringsforslag, der var stillet ved Betænkningens Afgivelse, om, at Punkt c. i § 30 ogsaa skulde udgaa, men der tiltrængtes i § 30 endnu et Par smaa Ændringer, og, som den højtærede Formand omtalte, blive de af os stillede Ændringsforslag vedtagne, agte vi at stille det nu omtalte Forslag til tredie Behandling.

Der er imidlertid en Sag, som Mindretallet vil drage frem, ikke fordi det har stillet noget Ændringsforslag derom, men fordi det finder, at der er noget vist urimeligt i den Maade, hvorpaa man ved Ulykkesforsikringslove fastslaar, at det alene er Arbejdsgiverne, der skulle betale for de Ulykkestilfælde, som Arbejderne paadrage sig i Virksomheden. Vi kunne jo dog være ganske klare over, at langfra alle disse Ulykkestilfælde kunne tilskrives Virksomheden; en Del af dem maa tilskrives Arbejderens Uagtsomhed og Mangel paa Kendskab til det Arbejde, han har paataget sig, og der er en Urimelighed i, at Arbejdsgiverne alene skulle bære Ulykkesforsikringen for Arbejderne. Der er saa meget mere Urimelighed i det, som der ved de Ulykkesforsikringslove, der herfra ere fremkomne, er gjort Fordring paa, at Arbejderne for en Del kun skulle erholde Hjælp til Selvhjælp. I de første 13 Uger modtager en tilskadekommet Arbejder ingen Dagpenge. Man er gaaet ud fra, at hvis han er Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, vil han faa Hjælp af denne i de første 13 Uger; men den Arbejder, som ikke er Medlem af en Sygekasse — og det viser sig jo, at det gælder om ikke faa Arbejdere —, faar jo aldeles intet til Hjælp i de første 13 Uger. Altsaa, her er Hjælp til Selvhjælp anerkendt, og jeg synes, at der kunde være en Rimelighed for, at Ulykkesforsikringslovene kom ind paa dette, at Arbejdsgiverne ikke ene skulle betale hele Ulykkesforsikringspræmien, men at Arbejderne selv have at